ČÍSLO **03**/MAREC **2016**

Školský magazín

Súkromnej strednej odbornej školy Giraltovce

* Úvodník - Úspech
* Zo života školy
* Noc s deviatakmi
* S projektom „Can you tell me the way to ...“
* Rozhovor s triednou učiteľkou 1. A
* Rozhovor s triednou učiteľkou 1. C
* Rozhovor so študentkami 1. ročníkov
* Ako som sa naučil lyžovať
* Povinné čítanie - Motýlí let
* Lyrické stránky

Úvodník

Uvažujme s Braňom

ÚSPECH

Veľa ľudí po ňom dychtí, veľa ľudí ho chce, ale málokto ho má. Preto ľudia často siahnu po fórach a iných stránkach či literatúre, aby ho dosiahli. Chcú návod na to, ako sa stať úspešným. Lenže úspešným sa nestanete len tak zo dňa na deň. Nestanete sa úspešným, ak budete o tom len hovoriť a nič nespravíte. Závidíte úspech iným, no zabúdate na to, že Vy by ste mohli byť tiež úspešný. Ako na to? To Vám nepovie nikto. Pre každého človeka má slovíčko úspech iný význam. Pre niekoho je úspech to, že sa má dobre, má rodinu a zdravé deti, pre niekoho sláva, pre niekoho peniaze. Úspech sa musí dosiahnuť. Úspešným sa nenarodíte. Úspešným sa musíte stať.

Človek, ktorý chce byť úspešný, na Vás pozerá zo zrkadla. Musíte zistiť, čo chcete, čo Vás napĺňa a hlavne ísť si za tým. Robiť všetko pre to, aby ste boli zo dňa na deň lepší. Určujte si svoje ciele, vypracúvajte si plány, robte všetko pre to, aby ste sa svojim cieľom priblížili. Neobávajte sa neúspechu. Veľakrát padnete. Je na Vás, aby ste sa postavili a išli ďalej. Budete si klásť mnoho otázok, budete chcieť skončiť. Až kým nepochopíte, že Vaše pády Vás pripravujú na Váš úspech. Nikdy sa nevzdávajte. Pri každom splnenom cieli či malom úspechu nezabúdajte mať vždy pokoru a skromnosť. Nevšímajte si, čo hovoria ostatní. Budú Vám hovoriť, že to nedokážete, len preto, lebo to oni nedokázali. Lenže Vy nie ste ako oni. Vy chcete byť výnimočný, Vy chcete dosiahnuť úspech, splniť si svoj cieľ, ba aj sen. Zamyslite sa. Necháte sa takto odradiť ľuďmi, ktorí mali šancu zmeniť svoj život, lenže to nespravili?

Pôjde to pomaly, malými krôčikmi. Krôčik po krôčiku, troška k troške a ono to pôjde. Úspech si vyžaduje veľkú trpezlivosť, vieru v to, čo robíte, a hlavne obetu. Budete musieť niečo obetovať pre to, aby ste dostali to, čo chcete. Mnoho ľudí túto obetu ťažko znáša, a tak sa zastavia na svojej ceste za úspechom. Pod tou obetou sa nemyslí nič zlé. Skôr niečo ako zlozvyky, svoj stereotyp atď. Ak chcete zmenu, musíte najprv zmeniť seba. Tak zistíte, že ste na životnú zmenu pripravený.

Pokiaľ Vám napadla myšlienka, že cesta za úspechom nie je prechádzka ružovou záhradou, myslíte správne. Úspech nie je len o nablýskaných autách, peniazoch a skvelom oblečení, ale je to aj tvrdá práca, sebazaprenie, obeta, bolesť, pot, niekedy aj slzy, viera v to, že sa to podarí, neustály progres a psychická zdatnosť. Po každej dobre odvedenej, tvrdej práci myslite na výsledok. Chcete skončiť? Spomeňte si, prečo ste začali. Zdá sa Vám to ťažké? Nikto nepovedal, že je to ľahké. Staré príslovie hovorí: „Veľa je povolaných, ale len málo vyvolených."

Nechcite byť ako ľudia, ktorí vstávajú dennodenne o 7:00 ráno alebo aj skôr a idú do práce, kde drú a za svoju drinu dostávajú minimálnu mzdu. Nadávajú na svoj život, ako je nanič a ako musia ťažko pracovať, aby mali na živobytie, stravu, nájom, oblečenie a ostatné veci. Ľudia nadávajú na svoj život, ľutujú sa a bedákajú, bez toho, aby sa sami seba opýtali: „Čo som spravil pre to, aby som takto nemusel žiť?“ „Čo robím pre to, aby som sa mal lepšie?“ Keď príde na takúto otázku, zázračne stíchnu. Aj títo ľudia chcú byť úspešní, nech mi nikto nehovorí, že nie. Lebo je to tak a ja to viem.

Zoberme si príklad Walta Disneyho alebo Steva Jobsa. Walt Disney sa našiel v tom, že rád kreslil, mal víziu o pohybujúcich sa obrázkoch. Vytvoril Mickey Mousa. Nikomu sa nepáčil, každý chcel k tomu zvuk. Walt sa nevzdal. Vynašiel sa, dodal k tomu zvuk, neskôr farby a začala sa éra úspechu. Tak prišla Snehulienka a sedem trpaslíkov a o iných hviezdnych dielach nemusím ani rozprávať. Steve Jobs rád programoval, začal z ničoho, v garáži vznikol Apple Computers. Jeho vízie a viera v to, čo robí, urobili z Apple jednu z najlepších firiem elektroniky na svete. Apple valcuje trh dodnes a všetci to vidíme.

Ja Vám všetkým zo srdca prajem pevnú vieru a veľa šťastia na Vašej ceste za úspechom, a hlavne pevné zdravie. Na záver si dovolím citovať jeden z výrokov Steva Jobsa, ktorý mám na svojom zošite. Znie:

„Jediný spôsob, ako byť skutočne spokojný, je veriť, že to, čo robíš, je skvelá práca. A jediný spôsob, ako robiť skvelú prácu, je milovať, to, čo robíš.“

Steve Jobs

Branislav Vojtko, 3.A

Zo života školy v skratke

Školské kolo XVIII. ročníka Olympiády ľudských práv sa konalo 10. decembra 2015. Olympiády sa zúčastnilo 21 žiakov, z ktorých sa najúspešnejšími s rovnakým počtom bodov stali **Damián Sabol z 3.A a Soňa Nováková z 2.A.** Školské kolo OĽP pripravil Mgr. M. Škutka.

Obvodového kola Olympiády anglického jazyka sa zúčastnil **Patrik Timko**, študent 1. A triedy. Získal 4. miesto. Pripravovala ho Mgr. A. Kytíková. Obom **blahoželáme**.

Výrazný úspech zaznamenala naša škola v okresnom kole vo futbale, v ktorom skončila na nepostupovom druhom mieste. Základ mužstva tvorili žiaci **František Šebeš, Richard Maťaš (4.A), Matúš Mihok (2.A), Marek Bolvan a Nikolas Sivák (3.C).**

Žiaci 2.A, 2.C a šiesti žiaci zo 4.A sa zúčastnili v termíne od 18.1. do 22.1. 2016 **lyžiarskeho výcviku v Tatranskej Lomnici**. Podmienky na lyžovanie boli ideálne.

22. januára 2016 **navštívil školu doc. Ing. Jozef Húska, CSc. zo Slovenskej poľnohospodárskej univerzity v Nitre**. Pán Húska vo svojej prednáške informoval o historickej ceste Magna Via.

Ďalšia cesta projektu Erasmus+ Can you tell me the way to... (Môžete mi ukázať cestu ...) viedla na Liptov. 4 študenti 2. E – I. Partilová, M. Hudák, M, Lelák, M. Nazarej, 4 študenti 1. A – N. Šarudyová, K. Jurčišinová, A. Kitková, J. Vadoc a dvaja pedagógovia navštívili Ružomberok, rodný dom Andreja Hlinku v Černovej, lokalitu UNESCO vo Vlkolínci a Malinô Brdo.

61 žiakov zo šiestich základných škôl – ZŠ Okrúhle, ZŠ Marhaň, ZŠ Kapušany, ZŠ Kračúnovce, ZŠ Giraltovce a SZŠ Giraltovce prišlo na dvojdňové sústredenie Noc s deviatakmi, ktoré sa uskutočnilo 5.2. – 6. 2. 2016.

12. 2. 2016 si vyše 90 študentov školy pozrelo muzikál **Jana z Arku v Divadle Jonáš Záborského v Prešove.**

Školské kolo SOČ sa konalo 25. 2. 2016**. Víťazom sa stal Miroslav Tarabčák s prácou Matematika pre život. Na 2. mieste skončil Ján Suchanič s prácou Pracovný zošit ako učebná pomôcka.**

3. miesto získal Michal Baran s prácou Podnikateľský plán. Blahoželáme.

Noc s deviatakmi

Dňa 13.2.2016 prišli na dvojdňovú návštevu našej školy deviataci z okolitých základných škôl. Počas pobytu absolvovali bohatý program.

Priestormi školy ich sprevádzali naši študenti, ktorí s nimi navštívili rôzne vyučovacie hodiny. Stretli sa s učiteľmi a videli, akou formou sa vyučuje. Neskôr boli pre nich pripravené rôzne aktivity: kvíz o zaujímavostiach Slovenska, matematická hra MATBOJ, grafologická hra, pomocou ktorej si osvojili slovíčka z anglického jazyka a spoznali svoje vlastnosti. Videli, ako vyzerá fiktívna banka a zmenáreň. Taktiež si vyskúšali výrobu darčekových predmetov. O spestrenie programu sa postarali bývalí absolventi našej školy Bc. A. Haleková, Ing. J. Kaňuščák, Ing. M. Paľa, Mgr. P. Šebeš. Rozprávali o svojich zážitkoch zo školy, ako zmaturovali, aké výsledky dosiahli v škole, akí úspešní sú dnes. Po besede nám školské kuchárky pripravili chutnú večeru. Deviataci si po nej mohli vybrať diskotéku alebo si pozrieť film v jednej z našich učební. Diskotéka nemala konca...

Tancovalo sa do neskorých nočných hodín a zapojili sa aj naše učiteľky. Potom už všetci žiaci museli ísť do svojich izieb, pretože bolo neskoro. Napriek tomu sa do rána z izieb ozýval smiech deviatakov, a nielen ich :D. Na ďalší deň sa niektorí zobudili so svalovicou na nohách, iní chodili ako mátohy, pretože nespali celú noc. Nasledovali chutné raňajky. Neskôr si deviataci mohli zahrať v mestskej športovej hale volejbalový alebo futbalový turnaj. Po obede mal slovo náš pán riaditeľ PaedDr. M. Koššala. Pán učiteľ M. Žarnay vyhlásil výsledky turnajov a rozdal diplomy, čím sa Noc s deviatakmi skončila.

Deviataci si so sebou domov odniesli veselé zážitky, pamiatkové predmety a nové kamarátstva. Veríme, že sa im u nás páčilo a dúfame, že ich uvidíme v septembri tohto roku, no nie ako deviatakov, ale ako prvákov našej súkromnej školy.

Kristína Jurčišinová, 1. A

Reportáž

Po cestách necestách

S projektom Erasmus + „Can you tell me the way to...“

Počas 7. 8. a 9. decembra 2015 som sa v rámci projektu „Can you tell me the way to...“ spolu so svojimi spolužiakmi a dvoma pedagógmi vybral po stopách historickej cesty Magna Via, ktorá viedla aj cez Spiš.

Prvý deň

Po príchode do Spišskej Novej Vsi viedli naše kroky do centra mesta, konkrétne do informačného centra. Pracovníčka centra nám pripravila zaujímavú prednášku o historickej kráľovskej poštovej ceste. Dozvedeli sme sa, že cesta viedla cez dnešné Rakúsko, Slovensko, Maďarsko, Rumunsko a Ukrajinu. Išlo o starú cestu kráľovskej pošty, po ktorej nechodili len poštové koče, ale aj koče samotných kráľov. Keďže koče boli ťahané koňmi, na tejto ceste vznikali prepriahacie stanice koní, ktoré slúžili aj ako hotel. Po prednáške sme sa pobrali ku kostolíku „Nanebovzatia Panny Márie“ s najvyššou kostolnou vežou na Slovensku, vysokou osemdesiatsedem metrov. Spolu so sprievodkyňou sme postupne vyšli až na vrchol veže. To, čo nás čakalo hore, nikto nepredpokladal. Nádherný pohľad, krásna panoráma, človek sa nemohol prestať kochať krásou. Nechýbali samozrejme ani fotky, veď z balkónov sme mali mesto ako na dlani. Škoda, že sme kostol navštívili v chladnom mesiaci, letné slnko vytvára kostolu určite krásne kulisy. Mračná boli nízko, ale napriek tomu to bol pre nás úžasný zážitok.

Po výbornom obede sme sa vydali na prechádzku mestom. V baníckom múzeu sme sa oboznámili s históriou baníctva a prezreli si lampy a nástroje, ktoré baníci používali.

Zo Spišskej Novej Vsi pokračovala naša cesta do Spišského Podhradia. V penzióne Podzámok, priamo pod Spišským hradom, sme si rozdelili izby, zložili kufre, vybalili a trochu sa udomácnili. Penzión sa nachádzal na odľahlej, pokojnej ulici, takže nás neotravoval mestský hluk. Večer bol príjemný a práca v spoločenskej miestnosti penziónu, s ohňom v krbe a teplým čajom, nám nerobila žiadny problém.

Počas workshopov sme pripravovali pohľadnice a poštové známky pomocou počítačového softwaru „Corel Draw“. Nechýbali ani krásne kresby dievčat – projekty vyhotovované na výkres a power-pointová prezentácia.

Po chutných raňajkách sme si zobrali pripravené chleby s rezňom ako obed. Šli sme sa obliecť, pripraviť na turistiku a okolo 9:00 sme vyrazili. Navštívili sme nádherné miesta: Spišskú Kapitulu, Dreveník, Sivú Bradu, Spišský Jeruzalem, šli sme okolo Spišského hradu. Poslednou zastávkou celej cesty bol rímskokatolícky „Kostol Zoslania Ducha Svätého“ v Žehre. V tomto malom kostolíku sme si vypočuli pútavý výklad histórie kostola. Videli sme na stenách fresky ešte z 15. storočia. Kostolík je v rekonštrukcii, ale napriek tomu veľmi zaujal. Zabudli sme na zimu a nechali na seba pôsobiť jeho čaro. Najviac zaujala najstaršia freska, ktorá bola na ľavej stene kostola a zobrazovala celé Sväté písmo v symboloch. Od stvorenia sveta až po smrť a zmŕtvychvstanie Ježiša Krista. Aj freska Posledného súdu v strede kostola bola silným zážitkom. Cesta späť s približne štrnástimi kilometrami v nohách bola pre mnohých veľkou skúškou. O to viac nás potešil a zohrial oheň v krbe penziónu.

Ale naše zážitky ešte nekončili. Večer sme si pozreli krásny film „Cesta“. Únavu z dňa zahnali obrazy gotických kaplniek na Sivej brade, travertínový útvar Dreveník, pohľad na Spišský hrad, hradby Spišskej Kapituly... Tento deň bol pre nás tým najlepším.

Tretí deň

Samozrejme, že vstávanie bolo o čosi ťažšie ako predtým. Po raňajkách sme sa premiestnili do spoločenskej miestnosti, mapovali sme trasy, dievčatá kreslili mapu a vystrihovali písmená pre tento projekt. Chalani urobili prezentáciu, niektorí prispeli ešte pohľadnicami a poštovou známkou. Pracovalo sa nám tak dobre, že sme sa ani nenazdali a bol obed.

Na záver

Projekt som si veľmi užil a som šťastný, že som mohol byť súčasťou a prispieť svojimi výtvormi. Som vďačný škole za tento projekt a taktiež pedagógom, ktorí tam boli so mnou, a vďaka ktorým som sa na tento projekt dostal.

Ďakujem

Branislav Vojtko, 3.A

Reportáž

Po historických cestách Liptova

S projektom Erasmus + „Can you tell me the way to...“ v SSOŠ Giraltovce

Prehliadkou Likavského hradu začalo naše putovanie po Liptove. Cieľ bol jasný – zistiť čo najviac o historických cestách tohto regiónu, prejsť po vlastných čo najdlhší úsek cesty s krásnou prírodou a zaujímavou kultúrou.

Naša výprava nebola veľká. Osem študentov a dvaja učitelia. Vyzbrojení dobrou obuvou a dobrou náladou sme ráno vyrazili z Giraltoviec do Ružomberka. Práve tu začala ďalšia z ciest projektu Erasmus+, s názvom Can you tell me the way to... (Môžete mi ukázať cestu ...).

Išli sme po lesných cestičkách. Túra bola náročná a únavná. Na Likavskom hrade nás čakal sprievodca s množstvom informácií o význame hradu, jeho majiteľoch a pamiatkach. Ukázal nám mučiareň a spôsoby, ako kedysi mučili poddaných. Mučenie si vyskúšali aj traja spolužiaci a nechýbal pri tom ani náš učiteľ. Zaujala nás povesť o drakovi, ktorý vraj býval v dračej diere na nádvorí hradu. Podľa tejto povesti jedol panny a keď zjedol všetky, navždy z hradu odletel. Po nádhernej prehliadke Likavského hradu sme sa pešo pobrali na Katolícku univerzitu. Vysokoškolský učiteľ na katedre histórie Mgr. Miroslav Huťka, PhD. nás ohúril svojimi vedomosťami o stredovekej ceste Magna Via, po ktorej chodili kupci a poslovia. Zdôraznil, že cestujúci v stredoveku chodili rezko a denne prešli priemerne 23 km. Na chvíľku sme boli radi, že nie sme stredovekí cestujúci.

Na druhý deň viedli naše prvé kroky k rodnému domu Andreja Hlinku v Černovej. Pani Hatalová nás oduševnene a so zanietením oboznámila s tým, akým človekom bol Andrej Hlinka, čo prežil a o čo sa snažil. Prezreli sme si vnútrajšok jeho rodného domu. V poslednej izbe boli na stenách pekné fotografie z jeho života. Potom sme sa presunuli ku Kostolu Ružencovej Panny Márie, ktorý vysvätil Andrej Hlinka, keď sa vrátil z väzenia. Dostali sme sa aj dnu do kostola, kde sme mohli obdivovať krásu stien, okien, obrazov a nádhernú krížovú cestu. Postáli sme pri pamätníku tých, ktorí zahynuli pri Černovskej tragédii v roku 1907, keď žandári zastrelili 15 obyvateľov obce a mnohých zranili. Dôvodom bola snaha občanov o to, aby ich kostol vysvätil rodák Andrej Hlinka.

Po prehliadke domu prišiel čas na to, na čo sme sa veľmi netešili, na túru. Mali sme sa dostať do Vlkolínca, lokality UNESCO. Cesta bola dosť namáhavá. Nebolo ľahké ísť po nerovnom teréne, po kameňoch a blate. Museli sme si dávať pozor, ako a kde stúpame. Aj keď sme boli opatrní, našim očiam nemohla uniknúť krásna príroda, ktorá bola okolo nás. Zo začiatku nám počasie neprialo. Bola hmla, zamračené a aj poprchával dážď, ale keď sa na nás usmialo slniečko, hneď sa lepšie išlo. Trošku aj nasnežilo. Po náročnej a dlhej túre sme sa viezli lanovkou na Malinô Brdo. Aspoň trošku oddýchli naše nohy. Žiaľ, netrvalo to dlho, bolo treba pokračovať v túre. Vrchy, skaly a stromy, ktoré boli vôkol nás, nám dobíjali energiu, ktorú sme naozaj potrebovali, aby sme dokončili náš celodenný program. Výhľad bol krásny. Vlkolínec je nádherný, vyzeralo to tam ako z rozprávky. Navštívili sme roľnícky dom a taktiež galériu, kde sme videli, ako kedysi bývali ľudia. Z Vlkolínca naša cesta pokračovala do Bieleho Potoka a naspäť do Ružomberka.

Svoje putovanie sme skončili na tretí deň návštevou radnice v Ružomberku. Mgr. Martin Hromada, PhD., vedúci oddelenia kultúry, nám ukázal priestory budovy. Potom sme sa presunuli do Mauzólea Andreja Hlinku. Tu sme videli prázdnu truhlu a sarkofág a počúvali takmer neuveriteľné rozprávanie o tom, ako sa premiestňovalo telo Andreja Hlinku a ako sa stratilo. Na námestí sme sa presvedčili o tom, že Ružomberok vlastní dlažobnú kocku s nápisom Magna Via. Kocka označuje mestá, ktorými viedla táto významná historická cesta.

A je to tu. Náš výlet končí. Obohatil nás o zážitky a dojmy, ktoré budú ešte dlho v našej pamäti.

Nikoleta Šarudyová, 1.A

„Byť triednou znamená pre mňa výzvu.“

Mgr. Anna Kalafová, triedna učiteľka 1. A triedy

Aké ste mali pocity, keď ste po prvýkrát uvideli vašich nových študentov? Ste rada, že ich máte?

Prvýkrát som sa stala triednou v roku 1987 a odvtedy som mala už niekoľko tried. Ale je to vždy iné. Pred svojím „prvým rande“ s novou triedou mám vždy zvláštne pocity, očakávanie aj strach. Nikdy neviem, ako ma študenti prijmú, či dokážem byť spravodlivou a zároveň dobrou a náročnou učiteľkou a človekom. Verím, že moja snaha nikomu neublížiť, neponížiť, pomôcť, keď treba, neostane bez odozvy. Na to sa spolieham. Doteraz som sa sklamala len málokedy.

Čo pre vás vaša nová trieda znamená? Ako by ste ich charakterizovali?

Byť triednou znamená pre mňa výzvu. Potrebujem ich poznať, dostať sa im pod kožu, presvedčiť o našich dobrých úmysloch. Naučiť ich rešpektu k sebe aj iným. Je to o vzájomnom sa učení a poznávaní. Je to ako v každom inom vzťahu, obohacujeme sa navzájom. A ak nám na vzťahu záleží, veľa sa naučíme o iných aj o sebe.

Život s triedou je pestrejší, veselší, zaujímavejší, na druhej strane náročnejší na situácie, ktoré súvisia s tým, že je potrebné pestovať vzťahy vzájomnej tolerancie, porozumenia v rôznorodom kolektíve ľudí. Často je to ťažké, ale rada by som svojim žiakom odovzdala čo najviac dobrého.

A akí sú? Je to partia slušných, milých mladých ľudí. Každý z nich je úplne iný, niektorí sú veľmi tichí, iní zas hovoria za štyroch. Páči sa mi ich zmysel pre humor. A najviac ma teší, že si od prvej chvíle rozumejú, našli si v triede kamarátov i priateľov.

Stihla vás už vaša trieda niečím prekvapiť? (milo/nemilo)

Náš vzťah netrvá dlho, a tak o prekvapenia nie je núdza. Raz sú príjemné a potom zasa naopak. Niekedy je to o tom, že ešte hľadáme hranice svojho teritória, niekedy majú oni svoj zlý deň a potom ja. Stihli ma už niekoľkokrát milo prekvapiť. Dúfam, že malé milé pozornosti, slovom či pohľadom, si stihneme darovať každý deň.

Čo by ste touto cestou chceli popriať vašim študentom?

Moji milí študenti, ráno sa zobúdzajte s dobrou náladou. Večer si líhajte s pokojným svedomím. Veľa sa smejte, trávte čas s ľuďmi, ktorých máte radi. Netrápte sa vecami, ktoré sa nedajú zmeniť. Život, ktorý teraz žijete, sa totiž už nikdy nezopakuje.

Miroslav Tarabčák, 3.A

„Noví žiaci sú pre mňa ako „vietor do plachiet.“

Ing. V. Pankuchová, triedna učiteľka 1. C

Aké ste mali pocity, keď ste po prvýkrát uvideli vašich nových študentov? Prežívate zakaždým to isté?

Vždy, keď sa začína niečo nové, a to platí aj o vzťahoch a povinnostiach, prevláda u človeka zvedavosť, určitá dávka napätia, ale aj stresu, kladiete si rôzne otázky, na ktoré ešte nepoznáte odpovede. Ani v situácii, akou je prvé stretnutie s triedou, to nie je iné. Ak mám popísať svoje pocity, musím povedať, že triednictvo v 1.C bolo pre mňa určitým prekvapením, lebo ako viete, som triednou učiteľkou vo 4. A triede. Pamätám sa, ako prváci v prvý deň v škole nesmelo postávali v skupinkách vo vestibule školy a netrpezlivo čakali, čo bude. Neskôr, keď na triednickej hodine sedeli v laviciach v učebni číslo 35, mala som pocit, ako keby tam neboli prvýkrát. Sebaisto odpovedali na moje otázky, nemali problém sa pýtať na to, čo bolo pre nich nové. ...a či prežívam zakaždým to isté? ...myslím si, že tak ako plynie čas, menia sa žiaci, aj my učitelia sme iní, zrelší, skúsenejší, vždy o niečo bohatší ...mení sa aj naše prežívanie, hoci tie prvé pocity zo stretnutia s triedou sú stále rovnaké.

Čo pre vás vaša nová trieda znamená? Ste rada, že ich máte?

...samozrejme. Noví žiaci sú pre mňa ako „vietor do plachiet“. Prinesú so sebou niečo nové, naštartujú vás, chcete robiť veci ináč, lepšie, ako ste to robili naposledy, objavíte v sebe novú energiu. Každý z nich je iný, vyžaduje iný prístup, inú komunikáciu, očakávajú od vás riešenie toho svojho problému, skrátka učia vás, že používanie jednotnej šablóny v triednictve nie je správne, musíte byť triednym pre každého žiaka ináč. Snažím sa, ale do akej miery sa mi to darí, to musia povedať žiaci.

Ako by ste ich charakterizovali?

Kto pozná 1.C, tak vie, že je to skupina mladých, veselých, komunikatívnych /pozn. niekedy až veľmi/, zručných ľudí. Ako triednu učiteľku ma veľmi teší, keď počúvam od majsteriek z OVY, akí sú tvoriví, ochotní urobiť aj to, čo im nik neprikáže. Keby sa k tomu postupne pridali aj pekné výsledky na teoretickom vyučovaní, bolo by to super.

Stihla vás už vaša trieda niečím prekvapiť? (milo/nemilo)

O nejakých veľkých prekvapeniach nemôžem hovoriť, ale zopárkrát im to skoro vyšlo. Čo sa mi páči na tejto mojej novej triede sú ich organizačné schopnosti. Niekedy im stačí naznačiť, čo trieda potrebuje a veci sa dajú do pohybu. Nezabudnem na ich aktívne zapojenie do programu vianočnej akadémie, do Dňa otvorených dverí. No nemôžem ich len chváliť, musím povedať aj niečo menej príjemné, napr. ako triedna ich neustále karhám za pohodené tašky pri lavici alebo „skákanie do reči“, v čom sú poniektorí veľkí „majstri“.

Čo by ste touto cestou chceli popriať vašim študentom?

Ako triedna si veľmi prajem, aby sa v našej škole cítili dobre, aby chodenie do školy bolo pre nich radosťou, aby bol pre ne kolektív triedy oporou, v ktorom si každý nájde svojho kamaráta, aby si vedeli navzájom pomáhať a rešpektovať jeden druhého. Prajem im pekné výsledky v škole, veľa tvorivosti a hlavne trpezlivosti a usilovnosti, lebo úspech neprichádza hneď, je za ním kopec námahy a sebazaprenia.

...všetko sa dá hravo zvládnuť

Soňa, študentka 1. C triedy

Soňa, čo si prežívala, keď si prekročila bránu našej školy?

Na začiatku som si myslela, že je to parádna škola, že je všetko tak, ako to na prvý pohľad vyzerá. Bola som tiež plná očakávaní, čo nové príde, čo tu zažijem.

Ako by si opísala svoj kolektív? Si spokojná?

Veľa vecí by som zmenila, ale žiaľ, to nie je na mne.

Nemala si problém zorientovať sa v školských priestoroch, učebniach?

Nie, nemala som problém, išlo to ľahko.

A čo predmety, bavia ťa?

Predmety sú úplne super, všetko sa dá hravo zvládnuť.

Čo by si „bonzla“ na pani triednu učiteľku?

Je to ešte len pár mesiacov, čo sa poznáme, preto nemám nič konkrétne, ale čo si myslím je, že ona má rada nás a my máme radi ju.

Prestúpila by si teraz na inú školu?

Neviem, či by som prestúpila, žijem prítomnosťou a čo by bolo, keby..., neriešim.

Náš kolektív je super. Sme jedna veľká banda :D

Nikoleta, študentka 1. A triedy

Nikoleta, čo si prežívala, keď si prekročila bránu našej školy?

Mala som zmiešané pocity. Nevedela som, čo ma čaká, ale jedno som vedela, že to bude niečo nové a viac zaujímavé. Nemala som nejaké extra veľké predstavy, ale nakoniec som spokojná a som aj celkom rada, že som v tejto škole.

Ako by si opísala svoj kolektív? Si spokojná?

Náš kolektív je super. Sme jedna veľká banda :D. Každý deň máme super náladu, aj keď ju niekto ráno nemá, po prvej hodine je hneď vysmiaty. Vieme si navzájom pomáhať a stáť jeden pri druhom. Myslím si, že sme veľmi dobrý kolektív. Ako sa hovorí: „Jeden za všetkých, všetci za jedného." Áno, som veľmi spokojná so svojou triedou. Dúfam, že to takto vnímajú aj ostatní. :)

Nemala si problém zorientovať sa v školských priestoroch, učebniach?

Orientácia mi nerobila problém, stačil mi na to týždeň. Nie je tam nič komplikované, len si treba všímať. :)

A čo predmety, bavia ťa?

Predmety ma bavia. A tie nové, ktoré sme nemali na ZŠ, sú pre mňa celkom zaujímavé, aj keď to na známkach nevidno, napr. ekonomika, ale to sa upraví. :)

Čo by si „bonzla" na pani triednu učiteľku?

Hah, na pani triednu učiteľku zatiaľ nemám čo bonzovať :), som s ňou spokojná a páči sa mi jej prístup. Nedá si skákať po hlave a tiež sa nedá ľahko oklamať, dokáže pochopiť žiaka a to sa mi veľmi páči. To sú roky skúseností.

Prestúpila by si na inú školu?

Nie, neprestúpila, ani som nad tým nerozmýšľala. Je tu super, učitelia sú chápaví, dokážu zabaviť žiaka, len žiaci tiež musia vedieť, kde sú hranice. A keďže učitelia dokážu chápať nás, mali by sme dokázať aj my ich pochopiť. Nie vždy majú dobrý deň. A už podľa reči alebo nálady by sme mali pochopiť, či je čas na srandu, alebo radšej byť ticho. To si myslím ja, neviem ako ostatní, to je iba môj názor :). Takže školu by som nemenila. Som rada, že som mohla spoznať nových ľudí a takých učiteľov, ako sú oni.

Neľutujem ani výber školy, ani výber odboru.

Škola a odborný výcvik očami prváčky

Bránu tejto školy som prekročila so zmiešanými pocitmi. Bola som plná radosti z nového prostredia, ľudí, učiteľov a učenia. Trocha som sa bála, aký budeme kolektív a akú budeme mať triednu alebo triedneho, no potom zo mňa všetok strach opadol a tešila som sa z každého dňa v škole. Na prvý pohľad sa všetko zdalo ako prechádzka ružovou záhradou. Ale nič nie je bez problémov, ani škola. Po čase prišiel zlom, prišli prvé starosti. Našťastie, ako sa objavili, tak aj miznú. Snažím sa s nimi vyrovnať a nepodľahnúť im.

Sme jeden kolektív, rýchlo sme si na seba zvykli, ale až časom sme prišli na to, kto má akú povahu. Nie so všetkými sme si sadli. Každý s každým nemôže byť kamarát. Niektorí z nás sú tichí, iní zasa musia mať posledné slovo a tí ostatní sú celkom v pohode. Som spokojná s mojou triedou, aj keď naše vzťahy nie sú ideálne.

S učiteľmi sa dá dobre vychádzať a nemajú problém nám vysvetliť učivo ešte raz, keď tomu nerozumieme. Nemajú tiež problém s nami zostať aj po vyučovaní. Iné triedy sa nám snažia byť vzorom a samozrejme kedykoľvek, keď niečo potrebujeme, pomôžu s danou vecou. Na začiatku nám pomáhali zoznámiť sa s priestormi školy, neskôr aj s učivom a teraz už aj s kadejakými aktivitami.

Škola ma zaujala aj dobrým odborným výcvikom. Veľa nám pomáhajú skvelé majsterky. Dobré vzťahy máme nielen s majsterkami, ale tiež s celým personálom Nebíčka. Príjemná atmosféra a dobrý obed je základom každého pracovného dňa. Na praxi sa učíme veľa zaujímavých vecí, o ktorých sme ani len netušili. Varíme, pečieme, obsluhujeme a dokonca aj flambujeme. Oceňujem, že každý z nás bude mať možnosť získať barmanský kurz, a tak stále máme možnosť byť lepšími.

V škole sa mi páči, no najradšej mám prax. Nie preto, že sa treba učiť, ale preto, že ma to baví a fascinuje. Som rada, že som prišla na túto školu. Neľutujem ani výber školy, ani výber odboru.

Soňa Šestáková, 1.C

Top 10 nevyriešených záhad

Náš svet je tajomné miesto, o ktorom sami veľa nevieme. Tu je 10 nevyriešených záhad, na ktoré sa doteraz nenašlo vysvetlenie.

10.Loď Scharnhorst

Veľa ľudí verí na kliatby. Ale čo keď nebudem hovoriť o prekliatí človeka, ale o prekliatí lode? Bola prekliata ešte predtým, ako bola dostavaná. Počas jej výstavby sa prevrátila a na mieste zabila viac ako 60 robotníkov. O tri roky neskôr exlodovala predná paluba pri meste Gdansk a na ďalší deň sa na nej pokazil prívod vzduchu, pri ktorom sa v podpalubí udusilo 12 mužov. Pri svojej službe sa zúčastnila niekoľkých bitiek s britskými jednotkami, no ani jednu britskú loď nepotopila. Loď bola nakoniec potopená pri Nórsku, keď ju zasiahlo torpédo. Potopila sa aj s 1460 mužmi na palube. Iba dvom mužom sa podarilo prežiť. Ale aj ich smola z lode prenasledovala až na pevninu. Pri varení čaju na variči z lode boli obaja námorníci zabití. Varič totiž explodoval.

9.Most Overtoun Bridge

Tento most v meste Dumbarton je neslávne známy pre vysoký počet samovrážd. Ale akých? Z tohto mosta skočilo za 50 rokov približne 50 psov. Dokonca v roku 2006 za 6 mesiacov tu skočilo až 5 zvierat. Väčšinou z neho skáču dlhosrsté plemená, ale ani ostaté nie sú výnimkou. O tomto jave robil časopis Daily Mail interview s pánom Dörrenom Grahamom zo Škótskej univerzity.

8.List Na vrchu Golgoty

Golgota je kopec, na ktorom podľa Biblie bol ukrižovaný Ježiš Kristus. Nielen že je spomínaná vo viacerých filmoch a knihách, ale aj v písomnostiach. Jedna z nich je aj list Na vrchu Golgoty. Je zarážajúce, že sa takmer nikde nespomína. Na internete budete o ňom hľadať márne. Skúšal som to, ale bezvýsledne. Tento list spôsobil smrť 3 ľudí, ktorí ho prečítali. Svedkovia hovoria, že po prečítaní listu subjekty začali hovoriť o tom, ako ho musia dokončiť, no hneď na to si čitatelia spôsobili rezné rany na rôznych častiach tela. Tieto zranenia boli nezlučiteľné so životom. Ich posledné slová boli, citujem „Nedá sa dokončiť!“ List zmizol v roku 1892 a do tohto dňa nebol nájdený.

7.Rukopis Voynich

Tento rukopis nie je nič iné ako obyčajná kniha. Kniha, ktorá je napísaná v neznámom jazyku. Viac ako 100 rokov sa už vedci pokúšajú o jeho rozlúštenie, avšak bez výsledku. Rukopis sa pravdepodobne rozdeľuje na 6 častí – rastlinnú, astronomickú, biologickú, kozmologickú, farmaceutickú a recepty.

6.Mýtus bieleho jeleňa

Podľa starej germánskej legendy, kto skolí bieleho jeleňa, umrie. Nie obyčajnou smrťou, ale do roka a do dňa, kedy ho zabil. Má umierať v takej istej bolesti, akú zažil jeleň v posledných momentoch života. Veľa ľudí si navráva, že je to obyčajný mýtus. No niečo na tom pravdy je. František Ferdinand bol zavraždený v Sarajeve presne 12 mesiacov po tom, ako jedného zabil na poľovačke.

5.Zvieratníkový zabijak

Príbeh záhadného masového vraha, ktorý zabíjal a vysmieval sa policajným vyšetrovateľom tak, že im posielal textové kódy a nimi sa prihlasoval k vraždám podľa zverokruhu, sa stal námetom aj pre režiséra Davida Finchera. V roku 2007 príbeh sfilmoval. Prípad vraha, ktorý sa v rokoch 1968 až 1969 dopustil najmenej 5 vrážd, stále nie je uzavretý. Zabijak, ktorý sa pomocou kódov a odkazov pre políciu prihlásil k množstvu vrážd, nebol doteraz dolapený.

4.Stratená rímska légia

Po tom, čo Partovia, nasledovníci ríše starých Peržanov, porazili rímsku légiu, ktorú viedol Crassus, vydala sa skupinka rímskych legionárov na pochod. Údajne putovali až sedemnásť rokov. Kroky ich doviedli až k hraniciam Číny. Prvý čínsky historik Ban Gu píše o konfrontácii s cudzou armádou, bojujúcou vo formácii, ktorá vyzerala ako ryba – to bola jedna z typických rímskych bojových formácií. Podľa oxfordského historika táto légia údajne založila mestečko Liqian pri púšti Gobi. Názov mesta sa v čínštine prekladá ako Rím. Niektorí obyvatelia mali zelené oči, blond vlasy a milovali býčie zápasy. Až testy DNA určia, či to naozaj boli Rimania.

3. Tajomné Ogopogo

Skoro rovnaká sláva ako príšere z Loch Ness patrí aj **vodnej záhade menom Ogopogo**. Viac ako 1170 ľudí potvrdilo, že to, čo videli v kanadskom jazere **Okanagan**, nebol iba sumec. Pri tejto príšerke ja azda najzaujímavejšie, že sonary potvrdili jeho **pravdepodobnú existenciu**. V roku 2002 Arlene Gaal, Mike Guzzi a Masayuki Tamaki skúmali tieto dohady a pomocou sonaru zaznamenali tvora **asi tridsať metrov dlhého**. Vedeli ešte rozlíšiť hlavu, ktorú má pravdepodobne ako kôň, na tele dva hrby, dlhý krk, silný chvost a po tele plávacie blany. A takto by sme sa mohli prehrabávať dôkazmi rad radom. To, čo nemožno zavrieť do akvária či vypreparovať v múzeu, akoby neexistovalo a preto veda veľkoryso nad existenciou Ogopoga **prižmuruje oči**. Ale svedkovia vedia, že to nie je iba rozprávka pre neposlušné deti.

2.Posledná večera

Freska Posledná večera pochádza z 15. storočia a nachádza sa na stene milánskeho kostola Santa Maria delle Grazie. Leonardo da Vinci ju namaľoval pre talianskeho vojvodu Ludovica Sforzu a jeho ženu Beatrice d´Este. Posledná večera podľa viacerých odborníkov zachytáva množstvo inotajov, ktoré sa snažia umelci, vedci, či spisovatelia vysvetliť svojským spôsobom. Celá kompozícia fresky Posledná večera je trojuholníková. Každý si môže všimnúť, že Ježiš Kristus, ktorý je umiestnený uprostred, má tvar trojuholníka. Trojuholník ma tri strany, a práve číslo tri je na obraze viackrát zobrazené. Tri sú napríklad okná za Ježišom, ale aj skupinky apoštolov, ktoré sú nakreslené v trojiciach. Niektorí spisovatelia či konšpirátori však idú ešte ďalej a myslia si, že okrem týchto symbolov sa na freske skrýva ešte podstatne viac.

1.Jerseyský diabol

Málokto už nepočul o bájnom Jerseyskom diablovi, ktorý obýva oblasť Pine Barrens. Ide o monštrum podobné kengure s hlavou kozy, obrovskými krídlami, rukami s drápmi a ostnatým chvostom. Podľa miestnych, ale aj očitých svedkov vydáva krik, z ktorého vám stuhne krv v žilách. Už od roku 1909 ľudia v okolí New Jersey tvrdia, že ho spozorovali. Legenda vraví, že 13. dieťa čarodejnice z Jersey malo byť dieťa samotného diabla. Po jeho narodení sa zmenilo na to, čím je teraz, zabilo matku a odletelo cez komín do neďalekého lesa.

Čo si o tom myslíte vy? Sú tieto záhady a tvrdenia pravdivé, alebo klam, ktorý sa neoplatí ďalej skúmať? Na ďalší mesiac plánujem napísať o 10 naj-náhodách v dejinách.

P. T.

Ako som sa naučil lyžovať

Ponuky lyžiarskeho výcviku ma stretali už od základnej školy. Nikdy som sa žiadneho nezúčastnil, pretože moji rodičia nemali dostatok financií na to, aby som mohol tento výcvik absolvovať. Fakt, že som zatiaľ na žiadnom lyžiarskom výcviku nebol, mi nerobil žiadne vrásky. Zaujal som realistický postoj k veci a prijal skutočnosť takú, aká je.

Až nedávno som sa prvýkrát zúčastnil lyžiarskeho výcviku. Ministerstvo vyčlenilo peniaze pre školy na lyžiarsky výcvik – takže bol pre študentov zadarmo. Povedal som si, že je to jedinečná šanca ako sa naučiť lyžovať a vidieť nádheru Tatier v plnej kráse naživo, nie iba z rozprávania kamarátov.

Cestou do Tatier sa vo mne striedali radosť, nadšenie, očakávania, ale aj obavy a strach. Zo všetkého najviac u mňa prevládal pocit radosti a nadšenia. Bol to pre mňa veľmi dôležitý a veľký posun v živote.

Po príchode do Tatier sme si zložili veci v spoločenskej miestnosti hotela Morava. Vypožičal som si lyže, lyžiarky, palice, pobral som sa na obed a z obedu na svah. Moja prvá jazda lanovkou bola niečo úžasné. Nevedel som, kam sa mám pozerať skôr. Počet endorfínov v mojom tele nekontrolovateľne rástol. Keď sme vyšli na svah, zišli sme na tú jeho časť, ktorá nebola veľmi strmá. Naši inštruktori nám povedali, aby sme sa spustili a spravili pluh. Nevedel som, čo je to brzdiaca technika a ani ako ju uplatniť na svahu. Sledoval som ostatných a zdalo sa mi to ľahké, šiel som to teda skúsiť. Tam som si na celý život uvedomil, že zdanie klame. Dal som nohy do pluhu, ale nebrzdil som. Rýchlosť sa zvyšovala a nakoniec som skončil na zemi so skríženými nohami a šťastný, že som sa nezabil alebo si nedajbože niečo nezlomil. Môj triedny učiteľ, ktorý mi bol inštruktorom, ma okríkol slovami: „Braňo, si normálny?! Chceš sa zabiť?“ So sklonenou hlavou a smútkom som odvetil, že som to chcel iba skúsiť, lebo sa mi to zdalo ľahké.

Po rozdelení do skupín som bol v tej poslednej a ani som sa tomu nebránil. Povedal som si, že sa to chcem naučiť.

Najprv sme sa oboznámili s teóriou, ako stáť na lyžiach a ako na ten pluh. Pomaly som zo seba zhadzoval bremeno strachu a odstránil z mojej hlavy blok, že sa to nenaučím. Spolu s mojím kamarátom Viktorom Cviklíkom, neskôr spolubývajúcim, sme sa učili zo všetkých v skupine najrýchlejšie.

Sledovali sme jeden druhého, a tak sme sa ako keby pretekali. Aj vďaka tomu som sa učil rýchlejšie. Počas toho, ako sme sa učili lyžovať, zazrel som lietať na lyžiach maličké deti v sprievode ich rodičov. Niektorí si svoje deti nakrúcali na mobil či tablet. Deťom to išlo, akoby sa s lyžami narodili.

„Musím sa to naučiť aj ja,“ hovoril som si v duchu. Upevňovaním základov sme zakončili náš prvý deň na svahu.

Na druhý deň poprosil Viktor o presun do vyššej skupiny. Volal aj mňa, ale nešiel som. Chcel som sa naučiť lyžovať čo najdôkladnejšie a čo najlepšie. Vôbec ma to do vyššej skupiny neťahalo, lebo som vedel, že postupom času sa tam aj tak dostanem. Moje ranné lyžovanie vyzeralo tak, že som upevňoval základy. Mal som síce ešte problém s brzdením, no išlo mi to. Bol som so sebou spokojný, čo sa nestáva často. Vedel som, že moje učenie a zlepšovanie musí ísť síce pomalšie, ale kvalitnejšie. Každou jazdou som cítil, že som sa zlepšil a niečo naučil.

Po obede sme šli znova na svah. Snažil som sa odpútať od skupiny a učiť sa sám, pretože som videl, že inštruktori sa museli venovať slabším. Dával som si väčšiu vzdialenosť, vyššiu rýchlosť, a zvykal som si na nové podnety. Cítil som, že nepotrebujem nikoho, aby mi do toho rozprával. Tí, ktorí boli lepší, okolo mňa iba lietali. Niektorí sa pozastavili, opýtali sa, ako to ide, čo som si veľmi vážil, oveľa viac ma však potešilo, ak ma niekto pochválil, že mi to ide dobre. Dávalo mi to motiváciu a silu učiť sa ešte viac. Ani som sa nenazdal a už bol večer. Vypli sa lanovky a ja som vedel, že na dnes je to zo svahu všetko.

Vo štvrtok som dal prednosť múzeu Tatranského národného parku, lebo lyžovania som mal už dosť. Chcel som si oddýchnuť. Neľutujem. Videl som zaujímavé exponáty. Veľa zveri, rastlín a na vrchnom poschodí výstavu starých krojov, oblečenia a ukážky zvykov a veselíc, ktoré boli zobrazené pomocou bábok. Veľmi sa mi to páčilo.

V piatok som sa už lyžoval a naplno som si užíval výsledok svojej štvordňovej driny, ktorá v konečnom dôsledku stála za to. O to viac ma teší, že som sa to naučil sám. Sledoval som lepších od seba a skúšal som, či už prekladanie nôh, brzdenie, zatáčanie, skúšal som veci robiť tak, ako to robili oni. Vídal som tam aj ľudí, ktorí mali krásne kombinézy so slovenským znakom. Ako keby to boli reprezentanti. Práve týchto ľudí som sledoval najviac. Zvyšok som dolaďoval podľa seba. Zlyžoval som pár strmých kopcov, za čo som sám na seba hrdý a beriem to ako osobnú skúšku ohňom, ktorú som zvládol.

.

Naučil som sa lyžovať ako samouk. Je to pre mňa úžasný zážitok, ktorý mi nikto nikdy nevezme. Bol som na miestach, kde by som sa možno nikdy v živote nedostal. Vďaka Bohu za to.

Ďakujem môjmu triednemu učiteľovi Ing. Jaroslavovi Kecerovi za trpezlivosť, výborné vysvetlenie a naučenie základov lyžovania. Ďakujem mu aj za to, že ma na tento lyžiarsky výcvik vybral. Ďakujem všetkým mojim spolužiakom a ďalším pedagogickým pracovníkom, ktorí tam boli so mnou a môjmu šialenému, ale skvelému spolubývajúcemu Viktorovi Cviklíkovi, vďaka ktorému o zábavu na izbe bolo postarané. Každému jednému, kto sa so mnou porozprával alebo vyčaril úsmev na tvári. Veľmi si to vážim. Odo mňa máte veľké **Ďakujem.**

Branislav Vojtko, 3.A

Motýlí let

alebo Príbeh o výnimkách z rytmického krátenia

Dávno nedávno, ani neviem presne kedy, žil jeden ujo šéftréner a jedna teta.

Žili len v básni, a preto sa nemusíte zamýšľať, či tento príbeh je vôbec pravda. Teta bola z Poľska, ale jej otec bol z Maďarska, mama z Ukrajiny a vydala sa za Taliana. Jej veľkým snom bolo zažiť motýlí let, aj keď... Jej telesný objem jej to akosi nedovoľoval. Skúšala všetko, od rôznych cvičení, cez diéty až po tabletky, keď tu zrazu v starom prastarom televízore značky Tesla zazrela reklamu: Vábia Vás vaše sadlá? Mali by ste zvážnieť! Teta celá spozornela, až sa jej sadlo zatriaslo. Rýchlo schmatla pero, ale v tej eufórii ho rozpučila. Schmatla druhé a hrozným písmom napísala list do spoločnosti Súčiastka s čertviekym obmedzeným, aby jej poslali šéftrénera. *„Zásielka musí byť označená prvou triedou,"* bez skromnosti dodala.

Prešli dni, prešli roky, storočia a zásielky nikde. Sadlo opadlo ako lístie z javora a už jej žiadneho šéftrénera netreba. Keď tu zrazu pred jej dverami niekto zazvoní.

Mladý chlapík s listom v ruke, na ktorom bolo pekným písmom napísané *„Prepáčte, chyba nastala v softvéri."* Teta sa len pousmiala a povedala: *„Nevadí, chlapče, veď sme predsa na Slovensku a idú voľby."*

Poštár sa tisíckrát ospravedlňoval, keď odchádzal. Teta mu zaželala všetko dobré do ďalších rokov, a nakázala mu, aby si nikdy nič z teleshopingu neobjednával.

Ľudia, mali by ste zmúdrieť! Kým na Vás príde rad, už bude neskoro... ale svoj motýlí let môžete zažiť aj teraz.

Miroslav Tarabčák, 3.A

Medzi Dvoma Riadkami

Možno práve táto báseň
odštartuje v duši
nový život
na vysušenej púšti.

A možno nie,
a možno sa mýlim,
začne stupňovanie, zrýchľovanie,
venovaný tento rým im,

tým, čo sa nevzdávajú,
tým, čo zo zeme vstávajú,
tým, čo mier a pokoj hľadajú.

Možno to bude táto báseň,
z ktorej to vzíde,
tá dobrá nálada,
tá správna nálada
k tebe príde.

A ani sa nenazdáš...

Aj keď báseň sú len slová,
aj keď mnohé z nich už zabudol,
kto horu vôľou v srdci zdolá,
ten dobro v srdci ovládol.

Aj keď báseň sú len slová,
aj keď mnohé z nich už zabudol,
kto horu vôľou v srdci zdolá,
ten dobro v srdci ovládol.

Možno ľudia svojím srdcom
obrátia to naruby,
že úsmev celým svetom
v každom jednom zablúdi.

Možno práve oni,
čo pri tebe stoja,
ti ukážu skutočný poklad
v srdci, keď kráčaš do boja.

Čo z prachu opäť vstal,
čo túžil okamih chytiť,
hru života s úsmevom hral,
ľúbiť a všetko cítiť.

Stratil veľa a ešte viac získal,
pútnik nemo putoval,
nad všetkým veselo pískal,
všetky hriechy ľutoval.

Tak to skús,
už nemáš čo stratiť
veď všetko je, keď...
keď už nič nemôžeš vrátiť.

PS:
Nastal čas, keď
cudzinec priateľom smel sa stať
a priateľ cudzincom stal sa.

Môžeš priať a ešte viac prosiť,
od Boha máme čo chceme,
len dobro v srdci stále nosiť,
a na zlo navždy zabudneme.

Miroslav Tarabčák, 3.A

Pripravujeme

ČÍSLO **03**/MAREC **2016**

* Besedy s absolventmi našej školy
* Krásne projektové cesty po historických miestach Slovenska a Portugalska
* Deň zeme
* Športový deň
* Súťaže: Mladý účtovník - pre začínajúcich a pokročilých
  Spracovanie informácií na PC
  Ekonomická olympiáda
* Praktickú časť odbornej zložky MS v programe Omega firmy KROS, s možnosťou získať certifikát pre najlepších študentov
* Účelové cvičenie pre 1. - 2. ročník 4 - ročných študijných odborov

Autori:

Kristína Jurčišinová

Soňa Šestáková

Nikoleta Šarudyová

Miroslav Tarabčák

Branislav Vojtko

P. T.

Jazyková a grafická úprava:

Mgr. Anna Kalafová

RNDr. Katarína Kocová Mičkaninová, PhD.